

Arrest

nr. 295 896 van 19 oktober 2023
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. (zaak X)

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. (zaak X)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 29 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. QUAIRIAT en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 3 april 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met een beslissing van 18 oktober 2022 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd, na beroep van de verzoekende partij, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 290 046 van 8 juni 2023.

Met de eerste bestreden beslissing verklaart de verwerende partij de aanvraag opnieuw onontvankelijk, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.04.2020 werd ingediend door :

*K., G. N. (R.R.: X)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Day Asal op X
adres: **

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene, die in Afghanistan opgeleid werd tot dierenarts zonder zijn studies volledig te hebben afgewerkt, toont niet aan dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Afghanistan om zich vervolgens te richten tot de Belgische ambassade in Pakistan voor het aanvragen van een visum om langer dan 3 maanden op het Belgische grondgebied te kunnen verblijven. Betrokkene heeft op 27.11.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten ondertekend. Betrokkene diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het is mogelijk dat betrokkene momenteel geen beroep kan doen op enkele internationale, ‘westerse’, organisaties gezien de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan. Dat betekent echter niet dat hij als Afghaanse staatsburger zelf geen terugreis kan organiseren naar het land waar hij is geboren en opgroeide en een opleiding kon volgen en waar zijn familie nog steeds verblijft.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende in 2016 een verzoek in om internationale bescherming. Dit verzoek werd in 2019 afgewezen door zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij betekende op 27.11.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien zonder geldige verblijfsdocumenten in België.

Betrokkene verwijst naar de duur van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarbij dient verwezen te worden naar het belangrijke gegeven dat betrokkene een ongeloofwaardig asielrelaas met tal van tegenstrijdigheden heeft afgelegd ten overstaan van de Belgische asielinstanties waardoor kan gesteld worden dat betrokkene zelf aan de basis ligt van de duur van zijn procedure. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: “Volgens uw verklaringen vreest u bij terugkeer opnieuw problemen te kennen met de taliban. Men zou u willen rekruteren omdat u vanwege uw werk in de veterinaire sector op veel plaatsen kwam en een groot netwerk had. Nadat u weigerde met hen samen te werken werd u door de taliban van Maimana en van Kunduz

telefonisch en schriftelijk bedreigd. Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde echter geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen. Uw verklaringen over uw vluchtmotieven zijn immers op verschillende punten tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen ernstig ondermijnt. Ook uw verklaringen aangaande de persoonlijke bedreigingen van de taliban aan uw adres zijn weinig overtuigend. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming." Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, kan niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. De duur van de procedure hindert hem immers niet om terug te keren naar zijn land van herkomst en zich vervolgens tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post te richten (dat geldt eveneens voor de duur van de procedure waarbij betrokkene een machtiging tot verblijf aanvraagt op basis van humanitaire redenen). Betrokkene heeft geen nieuw verzoek ingediend om internationale bescherming na de machtsovername door de taliban wat een belangrijke indicatie is dat betrokkene dergelijke bescherming, gezien de gewijzigde omstandigheden, niet behoeft. Betrokkene verwijst in zijn aanvulling art. 9bis van 29 april 2022 naar de nieuwe situatie in Afghanistan met de machtsovername door de taliban. In te algemene bewoordingen verwijst hij naar de moeilijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij 'geëuropeiseerd' zou zijn. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij geen Afghaan meer zou zijn, maar meer een Europees burger, en dit door zijn verblijf in België sedert 2016 en dat hij geen enkele band meer zou hebben met Afghanistan, noch dat hij door zijn verblijf op het Belgische grondgebied een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben opgelopen dat hij in zijn land van herkomst niet meer normaal zou kunnen functioneren. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Zijn ouders verblijven in Mazar-e-Sharif. Hij heeft 4 broers en 8 zussen die in Afghanistan en mogelijks in Iran verblijven. Betrokkene is een man die in Afghanistan de opleiding 'dierenarts' kon volgen en in Afghanistan werkervaring opdeed in veterinaire instituten en die op zelfstandige wijze naar Europa kon reizen terwijl zijn familie in Afghanistan bleef. Betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd grondig onderzocht en de Belgische asielinstanties concludeerden dat betrokkene geen enkele vorm van internationale bescherming behoeft. Betrokkene is geen kwetsbare persoon in de Afghaanse context in de zin van een niet-begeleide minderjarige, noch een alleenstaande vrouw, noch een moeder die alleen aan het hoofd staat van een gezin met kinderen. Betrokkene verbleef 23 jaar in Afghanistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Dat betrokkene vervreemd zou zijn van het leven in Afghanistan en bijgevolg niet meer zou kunnen functioneren, kan niet aangenomen worden. Wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, kan vermeld worden dat het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gepaard is gegaan met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in het land van bestemming een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke en recente bewijsstukken hiervan voor te leggen. Ook omtrent zijn verklaring van een mogelijke bedreiging vanwege de ISKP werden geen overtuigende stukken voorgelegd. Betrokkene verwijst naar Afghanen die vanuit het buitenland terug zijn gekeerd naar Afghanistan en die slecht behandeld zouden zijn geworden door de taliban. Wat maakt dat er mogelijks mensen slecht behandeld zouden zijn geweest, wordt niet overtuigend aangegeven, noch dat hij zich in een identieke situatie bevindt als de mensen die slecht zouden behandeld geweest zijn. Er worden voorbeelden aangehaald zoals een Afghaan die in het bezit was van een buitenlandse kredietkaart die om die reden vervolgd zou geweest zijn. Dergelijke voorbeelden zijn moeilijk verifieerbaar omtrent de ware toedracht van een mogelijke gebeurtenis. Het is niet aannemelijk dat alle Afghanen die terugkeren uit het buitenland slecht behandeld zullen worden. Om van Afghanistan een voorspoedig land

te kunnen maken, behoeft het land immers veel nuttige werkrachten waaronder intelligente, opgeleide mensen zoals betrokkene. Dat dergelijke mensen zouden worden geweerd en bestraft, lijkt niet waarschijnlijk. Een actueel persoonlijk risico op een schending van artikel 3 EVRM kan op basis van wat betrokkene aangeeft en voorlegt, niet worden vastgesteld. In de aanvraag 9bis wordt verwezen naar zijn traumatisch beleefd verleden en zijn psychische en mentale kwetsbaarheid waarvoor hij psychologisch begeleid werd. De Belgische asielinstanties oordeelden dat niet aangetoond werd dat betrokkene stress ondervindt ten gevolge een traumatisch beleefd verleden. De Belgische asielinstanties hadden wel begrip voor de onzekere situatie waarin betrokkene zich bevindt: "De psychologe die betrokkene opvolgde heeft geen psychiatrische medische expertise en het voorgelegde attest heeft ook niet het gezag van een medisch attest. Het is dan ook geheel onduidelijk op welke basis de opsteller van het attest tot de conclusie komt dat de door u genoemde klachten gegrond zijn, en hoe zij eenduidig en "duidelijk" wijzen op een Posttraumatisch Stresssyndroom. Er kan begrip opgebracht worden voor feit dat het doorlopen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming voor elke verzoeker een zekere mate van stress en onzekerheid met zich meebrengt."

Betrokkene verklaart duurzaam en lokaal verankerd te zijn en beroept zich in dit verband op artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 33 van het handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Betrokkene beroept zich op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Betrokkene verwijst naar de corona-restricties. Betrokkene verwijst naar het respect voor de familiebanden. Betrokkene heeft een werkverleden in België voor tal van organisaties en verenigingen, zowel in loondienst als onder de vorm van vrijwilligerswerk en hij wil dit naar de toekomst toe in België verder zetten. Hij verwijst naar artikel 15 van het handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie. Betrokkene haalt ook volgende artikelen aan: artikel 23 van de universele verklaring voor de rechten van de mens, artikel 6 van het internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 1 van het Europees sociaal handvest. Betrokkene verwijst naar de 'redelijke termijn', zowel inzake zijn verzoek om internationale bescherming (duurtijd: 3 jaar en 9 maanden) en zijn verzoek om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Mevrouw F. P. en de heer O. W. kwamen met betrokkene in contact via de facebook-site 'Hart voor Vluchtelingen' en fungeerden als gastgezin. Ze getuigen op een positieve manier over betrokkene. Het koppel uit Ledeberg omschrijft betrokkene als een intelligent persoon met een positieve kijk op het leven die zeer traumatische gebeurtenissen zou hebben beleefd in het land van herkomst. Betrokkene geeft als buitengewone omstandigheid aan dat hij na een jarenlang verblijf in België zeer goed geïntegreerd is geraakt in de samenleving. Hij zou goed Nederlands kunnen spreken, volgde taallessen en hij deed ook behoorlijk wat werkervaring op, zowel in loondienst, als via vrijwilligerswerk. Zo werkte hij voornamelijk in Gent en Sint-Niklaas, meer dan een jaar voor POST.NL als order Picker, tolkte hij in ziekenhuizen, bij dokters en in privépraktijken van specialisten voor anderstalige patiënten (zoals consulten voor onder meer zijn huisgenoot en een oudere man) waarbij iemand getuigt dat zonder zijn hulp die mensen moeilijker te verzorgen zouden zijn geweest, vrijwilligerswerk voor het OCMW, NV T-groep, cirQ, de zomerbar Baracita waar hij de bijnaam 'Speedy' kreeg via Refugee Interim, Cinemaximiliaan, DOK, Wereldvluchtelingendag, Bouworde vzw (deelname aan bouwkampen), 'Let's save food' om voedselverspilling tegen te gaan waarbij hij overtollig voedsel met de bakfiets ophaalde, naar een centraal punt bracht, om het voedsel vervolgens te labelen, te stockeren en te verdelen, engageerde hij zich voor festivals waaronder Boomtown-festival in Gent (opbouw, afbraak, bar hulp, sfeerbeheer, Green Team, catering, promo) en filmvertoningen (programmatie, communicatie, publiekswerking, technische installatie). Hij werkte als klusjesman (onderhoudswerken, herstellingswerken), als muzikant, als kok, als toezichter, voor diverse organisaties. Betrokkene wordt in aanbevelingsbrieven omschreven als intelligent, zeer sociaal, immens gemotiveerd, behulpzaam, meertalig (kennis van minstens 5 talen), goedlachs. Betrokkene volgde cursussen waaronder 'mind-spring' (toekomstgericht denken), cursus 'omgaan met stress',... Hij behaalde het attest 'maatschappelijke oriëntatie'. Betrokkene zou een breed sociaal netwerk hebben opgebouwd die hem naar de toekomst toe zal blijven ondersteunen en hij wordt aanzien en omschreven als een duurzaam lokaal verankerd steunfiguur en een vertrouwenspersoon die zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Betrokkene roept in dit verband artikel 8 van het EVRM in. Het is zonder twijfel bewonderenswaardig hoe betrokkene zich gedroeg in de Belgische samenleving gedurende zijn lopende asielpprocedure, maar bovenstaande elementen van integratie op zich hinderen hem niet om zich tot de Belgische ambassade te richten in Pakistan indien hij voor een lange duur wenst verblijf gemachtigd te worden. Het zijn weliswaar elementen die hij kan opwerpen voor de Belgische ambassade en ongetwijfeld zal hij ook dan nog steeds beroep kunnen doen op alle organisaties waarvoor hij zich heeft ingezet gedurende zijn toegestane verblijf in België. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn

asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met vrienden en kennissen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn sociale banden legt betrokkene verklaringen van Belgische vrienden, kennissen en bureaus voor die echter niet getuigen van relaties die van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan via de Belgische ambassade in Pakistan gebeuren.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Afghanistan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Pakistan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Afghanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Om een visumaanvraag in te dienen, moeten normaliter een aantal documenten verzameld worden in Afghanistan. Bijvoorbeeld: taskara's, paspoorten, huwelijks-, geboorteken en overlijdensaktes, uittreksel strafregister, toestemming voor kinderen om te reizen, enzovoort. Hoewel de Afghaanse overheidsdiensten gedurende enige tijd na de machtsovername gesloten waren, lijkt het momenteel terug mogelijk om bepaalde documenten van de burgerlijke stand te verkrijgen (taskara, geboortekte, huwelijksakte, uittreksel uit het strafregister). Sinds december 2021 kunnen Afghanen opnieuw een paspoort verkrijgen. Het Afghaans ministerie van Buitenlandse zaken onder het talibanregime zou opnieuw Afghaanse documenten legaliseren. De Belgische ambassade in Islamabad is bevoegd om documenten afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten te legaliseren. De FOD Buitenlandse Zaken bevestigde op 07.03.2022 dat documenten afgeleverd door de Afghaanse ambassade in België zonder enig probleem kunnen worden gelegaliseerd. Een visumaanvraag kan nog steeds enkel worden ingediend door de aanvrager zelf bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Er wordt geen alternatieve wijze van indiening voorzien voor Afghaanse visumaanvragen. Digitale indiening of indiening door de refertepersoon in België is tot nader order niet mogelijk. In zeer precaire situaties kan wel geprobeerd worden om een uitzondering te vragen. De Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) blijft voor Afghanen de bevoegde diplomatieke post voor de indiening van een visumaanvraag. Uitzonderlijk kan indiening ook bij de Belgische diplomatieke post van een ander land. Hiervoor kan betrokkene beroep doen op zijn advocaat om na te gaan of hij daarvoor in aanmerking kan komen. Om naar Pakistan te kunnen afreizen moeten Afghaanse onderdanen een geldig visum hebben, afgeleverd door de Pakistaanse autoriteiten. Afghanen kunnen een e-visum aanvragen via deze website: <https://visa.nadra.gov.pk/how-to-apply/> Het zou ook mogelijk zijn om online een verlenging van het visum aan te vragen. Om een e-visum te bekomen is een geldig paspoort vereist. Het zou ook mogelijk zijn om

een visum aan te vragen bij de Pakistaanse diplomatieke posten in Afghanistan (ambassade in Kabul, en consulaten in Herat, Jalalabad, Kandahar en Mazare-Sharif). Visumaanvragen kunnen ingediend worden via de outsourcingspartner van de Belgische ambassade in Islamabad, met name één van de drie VFS Global kantoren in Pakistan (Islamabad, Lahore of Karachi). DVZ tracht de visumaanvragen zorgvuldig en zo snel mogelijk te behandelen. Afghansen die al een visum gezinshereniging of humanitair visum hebben aangevraagd kunnen de status van de verwerking van hun aanvraag terugvinden op de website van DVZ: <https://dofi.ibz.be/nl/themes/faq/visa/een-visumaanvraag-opvolgen>

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op grond van de volgende motieven:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

*Naam, voornaam: K., G. N.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Day Asai
nationaliteit: Afghanistan*

*Ook gekend als : K., G. N.
Ook gekend als : K.,G. geboren op X*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene blijkt niet in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort die voorzien werd van een nog geldig visum waarmee hij zich legaal op het Belgisch grondgebied kan begeven.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land! (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene heeft in België geen kinderen.

Het gezins- en familieleven : het kerngezin van betrokkene, namelijk zijn ouders, broers en zussen bevinden zich voornamelijk in Afghanistan en volgens zijn verklaringen ook in Iran.

De gezondheidstoestand : betrokkene heeft last van stress gezien zijn precaire situatie en de procedures die hij doorliep waarvan de uitkomst voor hem telkens zeer onzeker was. Hij verklaarde een traumatisch verleden te hebben gekend in Afghanistan maar dit heeft hij nooit hard kunnen maken. Dat stelde ook het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vast. Zijn asielrelaas werd ongelooftwaardig bevonden.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent, van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de

verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Samenvoeging

De Raad acht het, met het oog op een goede rechtsbedeling, gepast om de beide zaken samen te voegen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat niet met alle elementen uit het administratief dossier rekening is gehouden. Hij betoogt hierover onder meer het volgende:

"- 4.7.5. Aangaande de mogelijkheid van verzoeker om een aanvraag in te dienen in Pakistan

DVZ stelt verder in haar beslissing (opnieuw) dat verzoeker niet aantoont dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan.

Verzoeker is wederom ernstig gegriefd met deze motivering.

Verwerende partij gaat er maar al te snel van uit dat verzoeker een verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar vervolgens een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Er dient te worden aangestipt dat DVZ nalaat te zeggen op welke objectieve bron of informatie zij haar motivering hieromtrent steunt.

Sterker nog, DVZ durft in haar beslissing te stellen dat het aan verzoeker is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren dat dit niet zou kunnen! Negatief bewijs leveren is evenwel tot op heden een onmogelijke vraag, waarvan DVZ opnieuw aantoont hoe onredelijk zij te werk gaat...

Opnieuw verwijst verzoeker naar zijn laatste aanvullende nota dd. 16/08/2022 waarin duidelijk werd aangegeven dat het voor hem onmogelijk was om terug te keren naar Afghanistan. Hij verwees hierbij naar de bevestiging van zowel IOM als Fedasil zelf, waarbij zij formeel erkennen dat zij géén terugkeer naar Afghanistan organiseren.

Verzoeker legde in het kader van zijn eerder beroep tegen de eerste weigering art. 9bis Vw een bewijs voor dat dit volgens IOM op heden nog steeds onmogelijk is. (zie stuk 2)

Bovendien werd in de aanvullende nota ook reeds opgeworpen dat verzoeker op vandaag niet over een Afghaans paspoort beschikt. DVZ verwijst dan wel naar het feit dat Afghanen opnieuw een paspoort kunnen verkrijgen, doch dit is niet het geval voor Afghanen in België, daar de ambassade in België geen nieuwe paspoorten aflevert, doch enkel de verlenging van reeds vervallen paspoorten toestaat. Dit wordt ook zo bevestigd op hun website: Passport - Embassy and Mission of the Islamic Republic of Afghanistan to the Kingdom of Belgium, the Grand Duchy of Luxembourg, the EU and the NATO (afghanembassy-brussels.org), dit wordt ook bevestigd door Agentschap Integratie en Inburgering op hun website: <https://www.agii.be/nieuws/update-afghanistan-verblijfsaanvragen-en-bijstand-sinds-machtsovername-taliban>.

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker niet over een paspoort beschikt, en er op heden in België ook geen kan aanvragen, noch kon hij zich tot op heden organiseren om terug te keren naar Afghanistan om dit daar in orde te brengen (los van de onveiligheid en het risico op een schending van art. 3 EVRM).

Verder dient dan ook te worden benadrukt dat de overige informatie uit de bestreden beslissing omtrent het bekomen van een visum voor Pakistan compleet overbodig en weinig dienend is.

Verzoeker heeft dan ook, meer dan, een begin van bewijs heeft geleverd dat het voor hem onmogelijk is om deze aanvraag vanuit Pakistan in te dienen. Het mag dan ook duidelijk zijn dat de motivering van DVZ absoluut tekortschiet en manifest onzorgvuldig en onredelijk is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij op algemene wijze dat *“uit de lezing van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis blijkt dat het Bestuur rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoekster als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald in de aanvraag 9bis”*, waarna zij de motieven citeert en vervolgt :

“Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde telkens op uitgebreide en gedetailleerde wijze is ingegaan op alle elementen die verzoeker in zijn aanvraag 9bis heeft aangehaald als een buitengewone omstandigheid.

Hij toont niet aan welke door hem aangehaalde elementen de gemachtigde eventueel over het hoofd zou hebben gezien.

[...]”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aanvullende nota van 16 augustus 2022 waarnaar verzoeker verwijst en die hij aan de verwerende partij voorlegde om zijn aanvraag te actualiseren, bevindt zich in het administratief dossier. Verzoeker voerde hierin het volgende aan:

“Verzoeker wenst toe te voegen dat er actueel geen vrijwillige terugkeer mogelijk is naar Afghanistan. Noch Fedasil, noch IOM ondersteunen momenteel een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan (zie bijlagen: mail van IOM en mail van het terugkeerloket van Fedasil in Gent).

IOM ondersteunt reeds sinds augustus 2021 geen terugkeer meer. Zij achten de huidige situatie in Afghanistan onvoldoende stabiel om een veilige terugkeer te kunnen organiseren.

Dit wordt zowel in een mail aan het CAW bevestigd als in een verslag van de contact vergadering, een overleg tussen de asielinstanties en het middenveld, georganiseerd door Myria.

Verder blijkt dat de Afghaanse ambassade in België actueel nog steeds geen paspoorten aflevert aan Afghaanse onderdanen.

Verzoeker beschikt niet over een Afghaans paspoort en kan er dus ook geen bekomen. Verder is er geen ondersteuning en zelfs geen vlucht (aldus de mail van het terugkeerloket van Fedasil in Gent) mogelijk.

Ook een reis naar Pakistan, waar de bevoegde Belgische ambassade zich bevindt, is onmogelijk zonder paspoort.

[...]”

Het blijkt dus dat verzoeker aan de verwerende partij te kennen heeft gegeven dat hij noch naar de bevoegde ambassade in Pakistan, noch naar Afghanistan kan reizen omdat hij geen internationaal paspoort heeft en dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Met betrekking tot de mogelijkheid van verzoeker om een aanvraag in te dienen in Pakistan, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Afghanistan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Pakistan. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Pakistan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij niet gerechtigd is op verblijf in Pakistan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Afghanen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Om een visumaanvraag in te dienen, moeten normaliter een aantal documenten verzameld worden in Afghanistan. Bijvoorbeeld: taskara's, paspoorten, huwelijks-, geboorte- en overlijdensaktes, uittreksel strafregister, toestemming voor kinderen om te reizen, enzovoort. Hoewel de Afghaanse overheidsdiensten gedurende enige tijd na de machtsovername gesloten waren, lijkt het momenteel terug mogelijk om bepaalde documenten van de burgerlijke stand te verkrijgen (taskara,

geboorteakte, huwelijksakte, uittreksel uit het strafregister). Sinds december 2021 kunnen Afghanen opnieuw een paspoort verkrijgen. Het Afgaans ministerie van Buitenlandse zaken onder het talibanregime zou opnieuw Afgaanse documenten legaliseren. De Belgische ambassade in Islamabad is bevoegd om documenten afgeleverd door de Afgaanse autoriteiten te legaliseren. De FOD Buitenlandse Zaken bevestigde op 07.03.2022 dat documenten afgeleverd door de Afgaanse ambassade in België zonder enig probleem kunnen worden gelegaliseerd. Een visumaanvraag kan nog steeds enkel worden ingediend door de aanvrager zelf bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Er wordt geen alternatieve wijze van indiening voorzien voor Afgaanse visumaanvragen. Digitale indiening of indiening door de refertepersoon in België is tot nader order niet mogelijk. In zeer precaire situaties kan wel geprobeerd worden om een uitzondering te vragen. De Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) blijft voor Afghanen de bevoegde diplomatieke post voor de indiening van een visumaanvraag. Uitzonderlijk kan indiening ook bij de Belgische diplomatieke post van een ander land. Hiervoor kan betrokkene beroep doen op zijn advocaat om na te gaan of hij daarvoor in aanmerking kan komen. Om naar Pakistan te kunnen afreizen moeten Afgaanse onderdanen een geldig visum hebben, afgeleverd door de Pakistaanse autoriteiten. Afghanen kunnen een e-visum aanvragen via deze website: <https://visa.nadra.gov.pk/how-to-apply/> Het zou ook mogelijk zijn om online een verlenging van het visum aan te vragen. Om een e-visum te bekomen is een geldig paspoort vereist. Het zou ook mogelijk zijn om een visum aan te vragen bij de Pakistaanse diplomatieke posten in Afghanistan (ambassade in Kabul, en consulaten in Herat, Jalalabad, Kandahar en Mazare-Sharif). Visumaanvragen kunnen ingediend worden via de outsourcingspartner van de Belgische ambassade in Islamabad, met name één van de drie VFS Global kantoren in Pakistan (Islamabad, Lahore of Karachi). DVZ tracht de visumaanvragen zorgvuldig en zo snel mogelijk te behandelen. Afghanen die al een visum gezinshereniging of humanitair visum hebben aangevraagd kunnen de status van de verwerking van hun aanvraag terugvinden op de website van DVZ: <https://dofi.ibz.be/nl/themes/faq/visa/een-visumaanvraag-opvolgen>

De verwerende partij heeft erop gewezen dat, om een visumaanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Pakistan, een aantal documenten moeten worden verzameld in Afghanistan, waaronder een paspoort. Zij heeft gesteld dat sinds december 2021 Afghanen opnieuw een paspoort kunnen krijgen en dat, om naar Pakistan te kunnen afreizen, Afgaanse onderdanen een geldig visum moeten aanvragen waarvoor een geldig paspoort is vereist. De Raad stelt vast dat de verwerende partij hier de situatie beschrijft van Afghanen die vanuit hun land van herkomst willen afreizen naar Pakistan om daar een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post. Zij neemt dus niet de situatie van verzoeker, die zich in België bevindt en die in het kader van zijn aanvraag heeft gesteld dat hij noch naar Pakistan, noch naar Afghanistan kan afreizen omdat hij geen paspoort heeft en er in België ook geen kan verkrijgen, in beschouwing. In die zin biedt de overweging dat *“De FOD Buitenlandse Zaken [...] op 07.03.2022 [bevestigde] dat documenten afgeleverd door de Afgaanse ambassade in België zonder enig probleem kunnen worden gelegaliseerd.”* geen soelaas.

Evenmin kan soelaas worden gevonden in de volgende overweging van de bestreden beslissing:

“Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het is mogelijk dat betrokkene momenteel geen beroep kan doen op enkele internationale, ‘westerse’, organisaties gezien de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan. Dat betekent echter niet dat hij als Afgaanse staatsburger zelf geen terugreis kan organiseren naar het land waar hij is geboren en opgroeide en een opleiding kon volgen en waar zijn familie nog steeds verblijft.”

Verzoeker heeft in de hiervoor geciteerde actualisering van zijn aanvraag gewezen op de impasse waarin hij meent te zitten, omdat, enerzijds, hij geen paspoort heeft, en anderzijds, hij niet kan steunen op organisaties om zijn terugkeer te begeleiden. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat dit laatste niet betekent dat hij niet zelf een terugreis kan organiseren, maar uit niets blijkt dat zij oog heeft gehad voor en rekening heeft gehouden met verzoekers argument dat hij geen paspoort heeft en er in België geen kan bekomen omdat de Afgaanse ambassade nog steeds geen paspoorten aflevert zodat hij niet vrijwillig kan terugkeren. Dit klemmt des te meer nu de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 wordt gesteld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: [...] moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, [...]”*

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij doet hier niet anders over denken.

3.4. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing houdende het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten

4.1. Verzoeker beroept zich in zijn middel onder meer op een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt dat een terugkeer niet mogelijk is. Hij wijst erop dat hij er in het kader van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds op had gewezen dat hij geen internationaal paspoort heeft en er ook geen kan aanvragen in België omdat de Afghaanse ambassade in België enkel de verlenging van vervallen paspoorten toestaat, maar geen nieuwe paspoorten aflevert enerzijds, en dat uit mails van zowel Fedasil als IOM blijkt dat geen terugkeer wordt georganiseerd naar Afghanistan anderzijds.

4.2. De verwerende partij stelt in haar nota dat het bevel om het grondgebied te verlaten, conform artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, is gesteund op het feit dat verzoeker thans in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, hetgeen niet door hem wordt betwist. Verder betoogt zij dat verzoeker niet aantoont dat een beroep tegen een beslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet opschortende werking zou hebben en dat het bestuur in dergelijk geval geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen afleveren. De verwerende partij verwijst ook naar de beslissing inzake het onontvankelijk bevinden van de 9bis-aanvraag “met verwijzing naar aangehaalde elementen die niet als buitengewone omstandigheden werden aangenomen” en stelt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

4.3. De Raad kan de verwerende partij bijtreden waar zij stelt dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of een beroepsprocedure tegen de afwijzende beslissing over een dergelijke aanvraag geen schorsende werking hebben zodat dit gegeven op zich niet in de weg staat van het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het evenwel zelf nuttig en nodig geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekers ingediende aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin de vraag moet worden beantwoord of verzoeker heeft aangetoond dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die een terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post bijzonder bemoeilijken of onmogelijk maken. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling vindt trouwens bevestiging in de nota.

4.4. Gelet op de vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de vraag of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst of naar Pakistan, waar de bevoegde ambassade zich bevindt, dringt ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessoria van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken, gekend onder de nrs. RvV 298 487 / IX en RvV 298 486 / IX worden samengevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 4

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS